ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Δραχμὰς 7.50*
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Φρ. Χρ. 8*

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘΜΟΣ 42

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν :
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ,, ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ἰανουαρίου 1907

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπτης τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνος
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΟΙ ΜΙΣΘΟΙ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ἴσως τὸ μέτρον, εἰς ὃ προβαίνομεν, θεωρηθῇ διὰ τὰ ἤθη μας πρωτότυπον.

Ἐν τῷ ἀγῶνι, ὃν κηρύσσομεν, πρὸς βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς θέσεως τοῦ δικαστοῦ,ἥτις μόνον διὰ τῆς αὐξήσεως εἰς τὸ διπλάσιον ἂν μὴ καὶ τριπλάσιον τοῦ μισθοῦ των εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ, καλοῦμεν πρὸ παντὸς συναρωγοὺς αὐτοὺς τούτους τοὺς ἀμεσώτερον ἐνδιαφερομένους δικαστάς. Οὗτοι εἶνε εἰς θέσιν νὰ ὑποδείξουν ὑπὸ ποίους ὑλικοὺς πειρασμοὺς διέρχεται ὁ δικαστὴς οὕτω πενιχρῶς ἀμειβόμενος καὶ πόσους κινδύνους ἀγωνίζεται νὰ παρακάμψῃ ὅπως ἐξέλθῃ ἀλώβητος.

Τὰς ἐκ τοῦ φυσικοῦ ἄρα εἰκόνας τῆς τοιαύτης καταστάσεως μόνον παρὰ νοῦ τοῦ δικαστοῦ ἀναμένομεν καὶ ἐκ τῶν τοιούτων ὁρμώμενοι σκέψεων ἀπηυθύναμεν καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τοὺς κ. κ. Προέδρους τῶν Πρωτοδικῶν τὴν κάτωθι ἐπιστολήν :

Κύριε Πρόεδρε,

Μεταξὺ τῶν ἄλλων σκοπέλων, εἰς οὓς προσκρούει ἡ βελτίωσις καθόλου τῆς δικαιοσύνης παρ' ἡμῖν, ἡ ἐφημερὶς «Δικαιοσύνη» θεωρεῖ καὶ τὸ γλίσχρον τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Δικαστοῦ. Δὲν εἶνε δὲ ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἡ ἐφημερὶς ἡμῶν θίγει τὸ ζήτημα τοῦτο, φρονοῦσα ὅτι μία εὐρυτέρα πως συζήτησις ἐπ' αὐτοῦ δὲν εἶνε ἀπίθανον ν' ἀποβῇ λυσιτελής. Λαμβάνοντες τὴν τιμὴν καὶ τὸ θάρρος ὅπως ἀποστείλωμεν σὺν τῇ παρούσῃ ἀντίτυπά τινα τοῦ θίγοντος τὸ ἐν λόγῳ ζήτημα σημερινοῦ φύλλου τῆς «Δικαιοσύνης» δι' ὑμᾶς καὶ τοὺς παρὰ τῷ οὗ προΐστασθε Πρωτοδικείῳ ἀξιοτίμους κ. κ. Δικαστάς, τολμῶμεν νὰ παρακαλέσωμεν πάντας, ὡς τοὺς μᾶλλον ἐνδεδειγμένους, νὰ ἐκφράσητε γνώμην ἐπὶ τοῦ ἀπασχολοῦντος ἡμᾶς ζητήματος, ὅπως εὐαρεστούμενοι ἀποστείλητε τῇ «Δικαιοσύνῃ» πρὸς δημοσίευσιν, ἐὰν τὸ θεωρήσητε σκόπιμον, μετὰ ἢ καὶ ἄνευ τῆς ὑπογραφῆς σας τὰς ὑμετέρας κρίσεις μετὰ τῶν ὑποδεικνομένων ὑπὸ τῆς πείρας καὶ ἀντιλήψεως ὑμῶν παρατηρήσεων.

Ἐπάναγκες δὲν κρίνομεν νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι ἀγῶνες τείνοντες εἰς τὴν βελτίωσιν ὁλοκλήρου τάξεως, ὡς ἡ δικαστική, λαμβάνουν τὸ σύνθημα ἀπὸ τῶν ἰδίων τούτων τάξεων. Ἐὰν ὑπῆρχε περὶ τούτου ἀμφιβολία τις, ταύτην ἐπικαιρότατα ἐπῆλθε νὰ λύσῃ ἡ ζωηροτάτη διαμαρτυρία τοῦ ἐν Βερολίνῳ δικαστοῦ, οὗτινος τὴν ἐκτάκτως πρακτικὴν μελέτην ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ. Ὑποθέτομεν ὅτι καὶ τὴν πιθανὴν ὑπόνοιαν ἀντιπειθαρχικότητος, πρὸ τῆς ὁποίας παραδόξως πτοεῖται πᾶς Ἕλλην ὑπάλληλος, ἀποκλείει τὸ φαινόμενον ὅτι εἰς ταύτην εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὑποπέσῃ καὶ Πρῶσσος δικαστής.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΗΣ ΗΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

«Συνάδελφος ἐν τῷ ἔξω Ἑλληνισμῷ εἶχεν ὑπερασπίσει ἐνώπιον τῶν ἐγχωρίων δικαστηρίων τῆς γείτονος ἐπικρατείας ὑπόθεσιν, ὁ δὲ πελάτης του, ἐξηγῶν αὐτῷ τὴν εὐνοϊκὴν τῆς ὑποθέσεως ἔκβασιν τῷ ἀπεκάλυψεν ὅτι ἠναγκάσθη διαρκούσης τῆς δίκης νὰ προέλθῃ μετά τινος τῶν δικαστῶν εἰς ἰδιαιτέρας σχέσεις, ἀντιπιπτούσας πρὸς τὸν ποινικὸν νόμον καὶ τὴν ἠθικὴν τάξιν.

Χρόνος ἱκανὸς ἔκτοτε παρῆλθεν. Ὁ δικαστὴς ἐκεῖνος κατηγγέλθη ἐπὶ τῇ πράξει ταύτῃ παρά τινος τῶν συναδέλφων του, ὁ δὲ δικηγόρος ἦτο ὁ οὐσιωδέστατος, ἂν μὴ ὁ μόνος φορεὺς τῶν γεγονότων, ἅτινα θὰ ἠδύναντο νὰ ὑποβοηθήσωσι τελεσφόρως τὸ ἔργον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἔπρεπε νὰ προσέλθῃ ἐνώπιον τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, ἂν ὑπὸ ταύτης ἐκαλεῖτο, καὶ νὰ καταθέσῃ τὰ γεγονότα ἅτινα ἐξ ἀνακοινώσεως τοῦ πελάτου αὐτοῦ ἐγνώριζεν ;»

Οὕτως ἐτέθη εἰς τὸν ἔγκριτον συνάδελφόν μου κ. Νικόλ. Δημητρακόπουλον τὸ ἐρώτημα, ὅπερ ἐχρησίμευσεν αὐτῷ ὡς ἀφορμὴ πρὸς συγγραφὴν τῶν δύο ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀριστοτεχνικῶν ἄρθρων, ἅτινα εἰς δύο προηγούμενα φύλλα ἐδημοσίευσεν ἡ «Δικαιοσύνη».

Ἡ διδομένη διὰ τῶν ἄρθρων τούτων ἀπάντησις ὑπῆρξεν ἀφοριστικῶς τρόπον τινὰ ἀποφατική, τὸ δὲ τελικὸν τούτων συμπέρασμα ὅτι ἀναίρεσιν τῆς θεμελιώδους βάσεως τῆς δικηγορικῆς λειτουργίας, καὶ σὺν αὐτῇ κατάλυσιν τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως, θὰ ἀπετέλει πᾶσα παρέκκλισις ἀπὸ τῆς ἀπολύτου αὐστηρότητος τοῦ δόγματος τῆς ἐχεμυθίας.

Ἂν εἶχον τὴν τιμὴν νὰ ὑπεβάλλετο πρός με, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἄνω δύο ἄρθρων τὸ αὐτὸ ἐρώτημα, ἄνευ μὲν δισταγμοῦ ἀντίθετον, καταφατικὴν θὰ ἔδιδον ἀπάντησιν, ὡς μόνον δὲ στήριγμα ταύτης θὰ ἐσώκλειον τὰ δύο ταῦτα ἄρθρα.

Οὐδεὶς δύναται νὰ ὑπάρξῃ ὁ ἔχων τὴν γνώμην ὅτι ἡ πρωτίστη τοῦ δικηγόρου ὑποχρέωσις, ἡ ἐγκειμένη ἐν αὐτῇ τῇ φύσει τοῦ ἀξιώματος, ὅπερ ἐνεπιστεύθη αὐτῷ ἡ πολιτεία ἢ τοῦ ἐπαγγέλματος ὅπερ ὑπὸ δεσμοὺς διαφόρους τόσον νομοθετικοὺς ὅσον καὶ τῆς ἠθικῆς ἀνεδέχθη οὕτος νὰ μετέρχηται δὲν εἶνε ἡ ἀπόλυτος ἐχεμυθία.

Ποίαν ὅμως ἔκτασιν εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ λάβῃ ὁ ὅρος οὗτος : «*ἀπόλυτος ἐχεμυθία*» ;

Ὁ κ. Ν. Δημητρακόπουλος, ὁρμώμενος ὀρθότατα ἐκ τῆς ἀρχῆς, ὅτι τὰ ὅρια τῆς δικηγορικῆς ταύτης ὑποχρεώσεως, τάσσει οὐχὶ ὁ θετὸς νόμος, ἀλλ' ἡ ἠθική, καταλήγει ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν ταύτης δεχόμενος ὅτι ἐν τῇ λέξει ταύτῃ εἶνε ἐπιβεβλημένον νὰ κυριολεκτήσωμεν, ἤτοι νὰ δεχθῶμεν ὅτι πᾶς δικηγόρος ἀνάγκη νὰ συντηρῇ ἑρμητικῶς κεκλεισμένον καὶ ἀνεπίδεκτον διρρήξεως θησαυροφυλάκιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὡς παρακαταθήκην ἱερὰν νὰ φυλάσσῃ πᾶν ὅπερ εἴτε πρώην πελάτης του, εἴτε νῦν εἴτε καὶ μέλλων τοιοῦτος ἐνεπιστεύθη αὐτῷ σχετιζόμενον ἀμέσως ἢ καὶ ἐμμέσως μέ τινα ὑπόθεσιν.

Ἀκριβῶς ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ἂς μοι ἐπιτραπῇ νὰ μὴ ἔχω μέχρι καὶ τῆς τελευταίας γραμμῆς τὴν αὐτὴν γνώμην. Ἀτυχῶς ἢ εὐτυχῶς τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ ἡ ἐκ τῆς τοιαύτης διχογνωμίας συζητητικὴ πρόκειται νὰ διεξαχθῇ εἶνε τοῦτῆς ἠθικῆς, ἤτις, ὅσον καὶ ἂν ἐκληφθῇ θεωρητικῶς ὡς μία, πάντως ἐν τῇ ἐξωτερικεύσει της καὶ—ἂν ἡ ἔκφρασις μοὶ ἐπιτραπῇ—ἐν τῇ ἐφαρμογῇ της καὶ ποικίλει ἀναλόγως πρὸς τὴν περὶ ταύτης ἀντίληψιν ἑκάστης κατ' ἰδίαν κοινωνίας ἢ κοινωνικῆς ἢ ἐπαγγελματικῆς τάξεως καὶ οὐκ ὀλίγον ἐπηρεάζεται ὑπὸ τοῦ ὅλου περιβάλλοντος, οὕτως ὥστε κατὰ μίμησιν τοῦ μεγάλου Θιέρσου, τοῦ εἰπόντος τὸ γνωστὸν «δότε μοι μίαν λέξιν διὰ νὰ σᾶς κατασκευάσω μίαν πειστικὴν ἀγόρευσιν», δὲν ἀστοχεῖ τις λέγων, δότε μοι ἓν καθῆκον ἵνα σᾶς κατασκευάσω δύο ἢ καὶ πλείονα ἀντίθετα πρὸς ἄλληλα ἠθικὰ θεωρήματα ἢ πορίσματα. Διὰ τούτων δὲν προτίθεμαι βεβαίως νὰ ὑποδηλώσω ὅτι πᾶσα ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ἠθικῆς συζήτησις λίαν εὐχερῶς δύναται νὰ μετατραπῇ εἰς σοφιστικήν, δὲν δύναμαι ὅμως καὶ νὰ ἀποκρύψω ὅτι αἱ αὐταὶ ἀφορμαί, ἐρευνώμεναι οὕτως ἢ οὕτως, καὶ λαμβάνουσαι ὑπὸ τοῦ χειριζομένου αὐτὰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν, δὲν ἀποκλείεται νὰ ἀπολήξουν εἰς διάφορα ἠθικὰ ἀξιώματα.

⁂

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ συμπέρασμα εἰς ὃ ὁ κ. Ν. Δημητρακόπουλος κατέληξε θὰ ἦτο,κατὰ σύμβασιν τοὐλάχιστον ὀρθόν, ἂν τὰ ὅρια τῆς ἀπολύτου ἐχεμυθίας, ἣν ἐπιβάλλει εἰς τὸν δικηγόρον, δὲν διεγράφοντο τόσον ἀόριστα ὡς διαγράφονται, διότι οὕτως ὁ δικηγόρος, ὃν πᾶσα νομοθεσία καὶ ἐφαντάσθη καὶ διέπλασσεν ὡς ἓν τῶν οὐσιωδῶν ὀργάνων ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ νοηθῇ τελεία τῆς δικαιοσύνης ἀπονομή, καταλήγει νὰ μετατραπῇ σήμερον μὲν εἰς συντελοῦντα, ἔστω καὶ διὰ τῆς σιγῆς του, πρὸς διαφθορὰν τῆς δικαστικῆς συνειδήσεως, τὴν δὲ ἑπομένην εἰς συνεργὸν πρὸς διάπραξιν παντὸς ἀδικήματος, ἔστω καὶ ἀποθετικῶς. Ἂν δὲ περὶ τούτου ἦτο δυνατὸν νὰ ἐγεννᾶτο ἀμφιβολία τις, ταύτην ἀνέλαβε νὰ λύσῃ μὲ τὸν πειστικώτερον τῶν τρόπων ἀκριβῶς ἐκείνη ἡ περίπτωσις ἐξ ἧς ὡρμήθη ὁ κ. Ν. Δημητρακόπουλος, ὅστις μονονουχὶ ἐξορκίζει τὸν ἐν τῷ ἔξω Ἑλληνισμῷ συνάδελφον, νὰ κλείσῃ ὅσον δύναται ἑρμητικῶς τὸ στόμα διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ἐκεῖνο ὅπερ θὰ κληθῇ ὑπὸ τῆς Πολιτείας νὰ καταθέσῃ τὸ γνωρίζει παρ' ἀνθρώπου ὃν συνέπεσε νὰ εἶχεν ἄλλοτε πελάτην ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ἣν ὑφήρπασε διὰ τοῦ μέσου τοῦ ὁδηγήσαντος τὸν δικαστὴν εἰς τὸ ἑδώλιον τοῦ κατηγορουμένου.

Ἐγὼ τοὐλάχιστον ἐν τῇ συγκεκριμένῃ ταύτῃ περιπτώσει δὲν δύναμαι νὰ διαγνώσω ποῦ ἔγκειται τὸ ἐπαγγελματικὸν μυστικὸν ἕνεκα τοῦ ὁποίου ὑποδεικνύεται ἡ ἐχεμυθία, διότι, οὔτε τὸ ἀνακοινωθὲν γεγονὸς διακρίνω ὡς συνεχόμενόν πως μὲ τὴν ὑπεράσπισιν, οὐδὲ καὶ τὸν ἰδιώτην βλέπω ἐκβιαζόμενον ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῶν πραγμάτων νὰ ἐκμυστηρευθῇ. Ἂν ἑπομένως μοὶ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ ἐχάρασσον τὰ ὅρια ἐκεῖνα τῆς ἠθικῆς πέραν τῶν ὁποίων παραβάτης ταύτης ὁ ἀκριτόμυθος δικηγόρος καὶ ὑπονομευτὴς τοῦ ἐπαγγέλματός του, θὰ ἔλεγον ὅτι δύο οἱ ἀπαραίτητοι πρὸς τοῦτο ὅροι.Τὸν πρῶτον τούτων ἀποτελεῖ προφανῶς ἡ ἰδιότης τινὸς ὡς δικηγόρου, τὸν δὲ δεύτερον τὸ γεγονὸς ὅτι ἐκεῖνο ὅπερ ἐξομολογεῖταί τις πρὸς αὐτὸν συνέχεται τόσον στενῶς μετὰ τῆς ὑπερασπίσεως, ὥστε καὶ ἄκων ὁ καταφεύγων πρὸς τὸν δικηγόρον μεταδίδει τοῦτο πρὸς αὐτόν.

⁂

Ἴσως ὅμως θεωρηθῇ τολμηρὸν πως νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ ἠθικὴ αὕτη, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας τὸ τόσον ἄκρατον τῆς ἀπολύτου ἐχεμυθίας ἀξίωμα, ὅπερ ὁ κ. Νικόλ. Δημητρακόπουλος ὑπεστήριξε, εἶνε ἡ ***σχετική***, ἡ τῶν περιστάσεων ἠθική, δι' ἧς ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπιζητεῖται ἡ ἐξοικονόμησις κοινωνικῶν ἀναγκῶν. Διότι οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ φρονῶ νὰ ἀρνηθῇ ὅτι ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς ἀπολύτου, ἰδεώδους ἠθικῆς, βλασφημία αὐτόχρημα θὰ ἐξελαμβάνετο ἐὰν ὑπεστήριζέ τις ὅτι ἐπαγγελματίας τῆς σημαντικότητος τοῦ δικηγόρου ***ὑποχρεοῦται,*** συναλλασσόμενος οἱονεὶ μετὰ τοῦ παραβάτου τοῦ ποινικοῦ νόμου ἢ τοῦ προσβαλόντος τὰς ἐπιταγὰς τοῦ ἀστυκοῦ, νὰ παραστήσῃ ἐνώπιον τῶν τεταγμένων νὰ ἀπονέμωσι τὸ δίκαιον ἐν γνώσει ὡς δίκαιον τὸ ἄδικον καὶ ἐν συνειδήσει, ἀποκρύπτων τὰ γνωστὰ εἰς αὐτόν, νὰ συντελέσῃ ὅπως ἐπικρατήσῃ ἡ ἀδικία. Ἂν ἑπομένως ἡ τάσις πάσης πολιτείας καὶ πάσης κοινωνίας εἶνε νὰ προσεγγίσῃ πρὸς τὴν ἀπόλυτον ταύτην ἠθικήν, ἄρνησιν πρὸς τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀποτελοῦσιν αἱ προσπάθειαι ὅπως ἀποκρύπτεται ἡ ἀλήθεια, καὶ δὴ πρὸ τῶν δικαστηρίων, ὑπὸ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ πρόσχημα. Εὐκταῖον ἄρα ὅπως μέχρι τῆς φανταστικῆς ἐκείνης ἡμέρας σμικρύνωνται κατ' ἀριθμὸν αἱ περιπτώσεις καθ' ἃς ὁ δικηγόρος ὑπέχει ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του τὴν ὑποχρέωσιν νὰ καταδολιεύηται τὴν δικαιοσύνην συμπράττων ἐν τούτῳ μετὰ τοῦ παραβάτου τοῦ θετοῦ νόμου.

Πέτρ. Θηβαῖος

ΤΟ ΠΕΡΙ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΩΝ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ

Συνετάχθη ἤδη ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης καὶ πρόκειται νὰ ὑποβληθῇ ἐν τῇ παρούσῃ τῆς Βουλῆς Συνόδῳ νομοσχέδιον περὶ περιορισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ περὶ αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν ἐν γένει.

Καθ' ἃς ἐλάβομεν ἀσφαλεῖς πληροφορίας, διὰ τοῦ νομοσχεδίου τούτου ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀρεοπαγιτῶν περιορίζεται κατὰ τρεῖς, συγχρόνως δὲ ὁ μισθὸς αὐτῶν ἀναβιβάζεται εἰς δραχμὰς ἑξακοσίας κατὰ μῆνα.

Τὸ νομοσχέδιον τοῦτο, ὡς πρὸς τὸ ἕτερον μέρος του, δι' οὗ αὐξάνει ἡ μισθοδοσία τῶν Ἀρεοπαγιτῶν, εἶνε αὐτὸ τοῦτο ὅπερ ἐπὶ μιᾶς τῶν πρώτων Πρωθυπουργιῶν τοῦ ἀειμνήστου Θ. Δηλιγιάννη εἶχε καταστῇ νόμος, ὅστις δὲν εἶχεν ἐφαρμοσθῇ ἐπελθούσης τότε τῆς Πρωθυπουργίας τοῦ ἀειμνήστου Χ. Τρικούπη, ὅστις, ἄγνωστον ἕνεκα τίνος λόγου, ἔκρινεν ὅτι δὲν ἔπρεπεν ὁ νόμος ἐκεῖνος νὰ ἐτύγχανεν ἐφαρμογῆς.

Ὁπωσδήποτε διὰ τοῦ ἄνω νομοσχεδίου, ὅπερ, κατὰ τὴν πεποίθησιν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, θὰ μεταβληθῇ κατὰ τὴν παροῦσαν Σύνοδον εἰς νόμον, βελτιοῦται κατά τι ἡ θέσις τῶν ἀνωτάτων δικαστῶν μας, ἂν δύναται νὰ ὀνομασθῇ βελτίωσις ἡ προσθήκη ὀλίγων δεκαδράχμων εἰς μισθὸν τόσον πενιχρὸν ὅσον ὁ τῆς σήμερον.

Γερμανικαὶ παροιμίαι

Νέος ἰατρὸς νέον νεκροταφεῖον, νέος δικαστὴς νέα λαιμητόμος.

ΟΙ ΑΝΩΝΥΜΟΙ ΤΙΤΛΟΙ ΕΠΙ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ

Ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται ὑμῶν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἐκθέσεως τῆς κατασχέσεως καὶ τοῦ προγράμματος τοῦ πλειστηριασμοῦ τῆς διώρυγος Κορίνθου, παρεθέσαμεν σκέψεις τινὰς ἡμῶν ἐπὶ τῶν νομικῶν ζητημάτων ἅτινα ἀνακύπτουν ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν ὁ κάτοχος ὁμολογίας εἰς τὸν κομιστὴν ἠσφαλισμένης δι' ὑποθήκης, ἀσκῶν τὸ ἐκ τῆς ὁμολογίας ταύτης δικαίωμά του προβαίνει εἰς κατάσχεσιν ἀκινήτου περιουσίας τῆς ἑταιρίας ἢ τοῦ νομικοῦ ἐν γένει προσώπου ὅπερ ἐξέδοτο τὰς ὁμολογίας καὶ ὅπερ φυσικώτατα κατέχει τὴν θέσιν τοῦ ὀφειλέτου. Τὸ ζήτημα, πρωτότυπον ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν διὰ τὴν νομοθεσίαν ἡμῶν, πλείστας ὅσας παράγει δυσχερείας, εἴς τινα δὲ σημεῖα τόσον ἀνυπερβλήτους, ὥστε διὰ τὴν εἰδικὴν καὶ πρώτην μέχρι τοῦδε ἐν Ἑλλάδι περίπτωσιν τῆς διώρυγος Κορίνθου ἀπῃτήθη εἰδικὸς νόμος, ὁ ψηφισθεὶς ἐν τῇ παρελθούσῃ συνόδῳ τῆς Βουλῆς, πρὸς κανονισμὸν τῆς διαδικασίας τῆς ἐκτελέσεως καὶ τῆς τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως.

Τινὰ ἐκ τῶν ζητημάτων τούτων, τὰ σπουδαιότερα, θίγει διὰ τῆς κατωτέρω μελέτης του ὁ ὑφηγητὴς καὶ δικηγόρος κ. Γεώρ. Δυοβουνιώτης:

Ὅτε ὁ ἡμέτερος Νομοθέτης συνέταττε τὴν Ἑλληνικὴν πολιτικὴν Δικονομίαν ἓν μόνον εἶδος ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως εἶχεν ὑπ' ὄψει ἐκεῖτο καθ' ὃ ὁ δανειστὴς εἶνε persona certa. Ἐπομένως τοὺς ἀνωνύμους τίτλους, ἔνθα ὁ πιστωτὴς εἶνε persona incerta, διότι ὁ τίτλος δύναται νὰ μεταβιβάζηται ἀπὸ δικαιούχου εἰς δικαιοῦχον, ἄνευ διατυπώσεων, δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψει ὁ Νομοθέτης.

Ἐντεῦθεν ἐγείρεται τὸ σπουδαιότατον ζήτημα πῶς θέλουσιν ἐφαρμοσθῇ αἱ διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, ὅταν ὑποκείμενον τῆς ἐκτελέσεως εἶνε δικαιοῦχος ἐξ ἀνωνύμου τίτλου.

Δύο κύρια θέματα διακρίνομον ἐνταῦθα: α') ὁ ἐπισπεύδων δανειστὴς εἶνε δανειστὴς δυνάμει ἀνωνύμου τίτλου, β') ὁ ἀναγγελλόμενος δανειστὴς εἶνε δανειστὴς δυνάμει ἀνωνύμου τίτλου.

I

Ὁ δυνάμει ἀνωνύμου τίτλου δανειστὴς δὲν δύναται νὰ προβῇ εἰς ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐκτελεστῆς, διότι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἡμετέρας Δικονομίας ὁ ἀνώνυμος τίτλος δὲν εἶνε δημόσιον ἔγγραφον ἄρα οὔτε ἐκτελεστὸν τίτλον ἀποτελεῖ.

Ἄλλως ὅμως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ὅταν εἰδικὸς Νόμος ἐπιτρέπει τὴν δυνάμει ἀνωνύμου τίτλου ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν. Τοιοῦτοι Νόμοι εἰσίν: 1) ὁ Νόμος ΑΣΟΒ' τῆς 5 Νοεμβρίου 1885 ἀφορῶν τὴν ὑπὲρ ἀνωνύμων ὁμολογιῶν ὑποθήκευσιν τῆς Διώρυγος Κορίνθου καὶ 3) ὁ Νόμος ΓΞΘ' τοῦ 1905 περὶ ἀδείας ὑποθηκεύσεως τῶν σιδηροδρόμων Ἀττικῆς. Οἱ Νόμοι οὗτοι ἐπιτρέπουσιν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν δυνάμει μιᾶς μόνης ἀνωνύμου ὁμολογίας καὶ δι' ἁπλῆς ἐπιταγῆς τοῦ κομιστοῦ, ἄνευ ἄλλου ἐκτελεστοῦ ἐγγράφου, οὕτω δὲ κατὰ τοὺς Νόμους τούτους ἡ ἀνώνυμος ὁμολογία εἶνε ἐκτελεστὸς τίτλος, καίτοι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν εἶνε ἰδιωτικὸν ἔγγραφον.

Συνήθως ἡ παραχώρησις τῆς ὑποθήκης γίνεται καὶ διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου καὶ δυνάμει τούτου χωρεῖ ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις.

Ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἀνωνύμου τίτλου προκύπτει ὅτι ὁ δικαιοῦχος αὐτοῦ οὔτε εἶνε γνωστός τις, οὔτε πάντοτε διαμένει ὁ αὐτός, ἀλλὰ δύναται νὰ ἀλλάσσῃ χωρὶς τοῦτο νὰ καθίσταται ἐμφανὲς ἐξ αὐτοῦ τοῦ τίτλου. Ἀφ' ἑτέρου εἶνε προφανές, ὅτι ὁλόκληρον τὸ σύστημα τῆς ἡμετέρας Πολιτικῆς Δικονομίας προϋποθέτει τὴν ὑπὸ **ρητοῦ** προσώπου (persona certa) ἐπιχείρησιν τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, πᾶσα δὲ μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ δικαιούχου τῆς ἐκτελεστῆς ἀπαιτήσεως δέον ὅπως προκύπτει ἐξ ἐγγράφου ἢ βεβαιῶται διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως τελεσιδίκου. Ἐρωτᾶται νῦν πῶς θέλει γείνῃ ἡ συσχέτισις τοῦ ἀνωνύμου τίτλου πρὸς **ρητὸν** πρόσωπον κομιστοῦ τοῦ ἐπιχειρήσοντος τὴν ἐκτέλεσιν; Ἀρκεῖ ἄρά γε τὸ **γεγονὸς** ὅτι εἶμαι κομιστὴς ὡρισμένων ὁμολογιῶν, δυναμένου ἐμοῦ ἐν πάσει στάσει τῆς ἐκτελέσεως νὰ ἀποδείξω τὸ γεγονὸς τοῦτο (λ. χ. διὰ τῆς προσαγωγῆς τῶν ἀνωνύμων τίτλων) ἢ ἀπαιτεῖται ἵνα διὰ δημοσίου ἐγγράφου διαπιστοῦται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τῆς ἐκτελέσεως ἡ παρ' ἐμοῦ κατοχὴ τῶν ἀνωνύμων τίτλων (λ. χ. διὰ καταθέσεως τούτων παρὰ συμβολαιογράφῳ); Συμφωνοτέρα πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἡμετέρας Δικονομίας ἔσται ἡ δευτέρα ὁδός· οὐχ ἧττον πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν ρηθέντων εἰδικῶν Νόμων δὲν φαίνεται ἀντικειμένη καὶ ἡ πρώτη λύσις· διότι, ἀφ' οὗ ὁ **κομιστὴς** ἔχει τὸ δικαίωμα ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως ὡς τοιοῦτος, ἀρκεῖ ἡ καθ' οἱονδήποτε τρόπον πιστοποίησις τῆς κατοχῆς, οὐδαμῶς δὲ εἶνε ἀναγκαῖοι οἱ αὐστηροὶ τύποι τοῦ κοινοῦ δικονομικοῦ δικαίου.

II

Ἡ συμμετοχὴ ἐν τῇ ἀναγκαστικῇ ἐκτελέσει τοῦ κομιστοῦ ἀνωνύμου ὁμολογίας καὶ δὴ τῆς ὑποθηκικῆς ἀνωνύμου ὁμολογίας παρουσιάζει τὰ ἑπόμενα ζητήματα:

1) Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 971 τῆς Πολ. Δικονομίας πρόσκλησις πρὸς τοὺς ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους δανειστὰς πῶς γίνεται πρὸς τοὺς κομιστὰς ἀνωνύμων ὁμολογιῶν ὑποθηκικῶν; Ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ἀδύνατος ἡ τήρησις τῆς διατυπώσεως ταύτης, ἄρα, φρονοῦσι τινες, ὅτι καὶ ὁ πλειστηριασμὸς ὑπαρχουσῶν ἀνωνύμων ἐνυποθήκων ὁμολογιῶν εἶνε ἄκυρος. Ἀλλὰ βαθυτέρα μελέτη ἀποδεικνύει ἄλλως ἔχον τὸ πρᾶγμα. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 971 γίνεται ἐπίδοσις πρὸς τοὺς **ἐγγεγραμμένους** ἐνυποθήκους δανειστάς, προφανῶς ὅμως οἱ ἀνώνυμοι ὁμολογιοῦχοι δὲν εἶνε ἐγγεγραμμένοι, εἰμὴ ὡς τοιοῦτοι, ἤτοι ὡς ἀνώνυμοι, ἀλλὰ πρὸς ἀνώνυμα πρόσωπα εἶνε ἀδύνατος ἡ ἐπίδοσις· ἄρα ἡ ἀδύνατος αὕτη διατύπωσις δύναται ἄνευ ἀκυρότητος τοῦ πλειστηριασμοῦ νὰ παραλειφθῇ. Φρονοῦσι τινες ὅτι ἀρκεῖ διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἀνωνύμους ὁμολογιούχους κοινοποίησιν ἡ πρὸς τὸν εἰσαγγελέα ἐπίδοσις χαρακτηριζομένων αὐτῶν ὡς ἀγνώστου διαμονῆς. Ἀλλὰ τὴν τοιαύτην λύσιν ἀποστέργομεν, διότι ἡ ἡμετέρα Δικονομία ὁμιλοῦσα περὶ ἐπιδόσεως εἰς πρόσωπα ἀγνώστου διαμονῆς ἔχει ὑπ' ὄψει personas certas, ὧν ὅμως μόνη ἡ διαμονὴ εἶνε incerta, ἐν ᾧ ἐπὶ τῶν ἀνωνύμων ὁμολογιούχων πρόκειται καὶ περὶ personae incertae.

2) Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 989 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ 936-939 Πολ. Δικονομίας προσαγωγὴ τῶν δικαιογράφων τῶν δανειστῶν πῶς θέλει γείνῃ ἐπὶ ἀνωνύμων ὁμολογιῶν; Προφανῶς διὰ τῆς προσαγωγῆς ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀνωνύμου τίτλου· ἑπομένως, ἐφ' ὅσον ἐντὸς τῶν βραχειῶν προθεσμιῶν τοῦ ἀριθ. 989 δὲν προσαχθῶσιν αἱ ὁμολογίαι, ὁ ὁμολογιοῦχος λογίζεται ὡς ἀποκλεισθεὶς καὶ πληρώνονται μόνοι οἱ προσαγαγόντες ὁμολογιοῦχοι. Τοῦτο ἀποτελεῖ πρακτικὸν ἀτόπημα, ὅταν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὅτι οἱ κομισταὶ ἀνωνύμων ὁμολογιῶν ὄντα πάμπολλα πρόσωπα πανταχοῦ σχεδὸν ἐγκατεσπαρμένα δυσχερέστατα λαμβάνουσι γνῶσιν προθεσμιῶν οὕτω βραχειῶν οἷαι αἱ τοῦ ἄρθρ. 989. Ἀφ' ἑτέρου καὶ νομικῶς δὲν δικαιολογεῖται ὁ ἀποκλεισμὸς οὗτος, διότι ἀκριβῶς εἰπεῖν ἑκάστη ἀνώνυμος ὁμολογία εἶνε **ὁλοκληρωτικὸν μέρος** τοῦ ὅλου δανείου, ἑπομένως ἡ ἀναγγελία καὶ ἡ προσαγωγὴ μιᾶς ἀνωνύμου ὁμολογίας δέον ὅπως θεωρηθῇ ὡς ἀποτελοῦσα ὁλοκλήρου τοῦ δανείου ἀναγγελίαν καὶ προσαγωγήν, ἐννοεῖται ἀφαιρουμένου τοῦ ποσοῦ ἐκείνου τῶν ὁμολογιῶν ὅπερ ἐξωφλήθη κατὰ τὰ περὶ τούτου ἐν τῇ προσαγομένῃ ὁμολογίᾳ ἀναγραφόμενα. Ἡ τοιαύτη λύσις δὲν ἀναγράφεται ὑπὸ ῥητοῦ νόμου ἀλλὰ συνάγεται ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦδικαίου. Ἴσως δὲ θὰ ἦτο δυνατὸν διὰ μόνης τῆς Νομολογίας νὰ συναχθῶσιν οἱ κανόνες οὗτοι, οἵτινες ἄλλως τε εἰσὶ καὶ ἀναγκαῖα ἀπόρροια τῆς διὰ τῶν εἰδικῶν νόμων καθιερωθείσης ἀρχῆς τοῦ ἐγκύρου τῆς ἐκτελέσεως δυνάμει ἀνωνύμων τίτλων. Δυστυχῶς ἡ Ἑλληνικὴ Νομολογία φαίνεται μᾶλλον κωφεύουσα πρὸς πᾶσαν ἑρμηνείαν ἐπιβαλλομένην ἐκ τῶν θεμελιωδῶν φαινομένων τοῦ νεωτάτου πολιτισμοῦ καὶ οὕτω παρ' ἡμῖν τὸ δίκαιον ἀποκρυσταλλούμενον ἐν τῇ μορφῇ, ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ μακαρίτης Ἰουστινιανός, συγκλείει τὰς πύλας αὐτοῦ ἐνώπιον παντὸς φαινομένου ἔστω καὶ θεμελιώδους, τοῦ νεωτέρου βίου. Ἐν τούτοις σήμερον καὶ ῥητὴ ὑφίσταται διάταξις διὰ ΝεαροῦΝόμου ἤτοι τοῦΝόμουΓΡΠΓ' τῆς 20 Δεκεμβρίου 1906 ῥητῶς ἀναγνωρίζεται ὅτι ἀρκεῖ καὶ ἡ ὑφ' ἑνὸς μόνου τῶν ἐν τῇ καταρτίσει τοῦ δανειστικοῦ συμβολαίου παραστάντων προσαγωγὴ τοῦ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, δι' οὗ συνωμολογήθη τὸ δάνειον ἵνα θεωρηθῇ γενομένη καὶ ἡ ἀναγγελία καὶ ἡ προσαγωγὴ τοῦ τίτλου διὰ τὰς ἀντιρρήσεις. Μόνον δὲ διὰ τὴν λῆψιν τοῦ πλειστηριάσματος ἀπαιτεῖται ἡ πραγματικὴ προσαγωγὴ αὐτῆς ταύτης τῆς ἀνωνύμου ὁμολογίας.

(Ἕπεται συνέχεια)

Γ. Δυοβουνιώτης

ΠΑΡΑΠΟΜΠΗ ΠΡΩΤΟΔΙΚΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΝ

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Τὸ ἐξαγγελθὲν νομοσχέδιον δι' οὗ περικόπτονται ἀφ' ἑνὸς κατὰ τρεῖς τὰ μέλη τοῦ Ἀρείου Πάγου, αὐξάνει δ' ἀφ' ἑτέρου ὁ μισθός, ἔστω καὶ ὄχι μεθ' ὅσης ἠδύνατό τις ν' ἀναμένῃ γενναιότητος, χαρακτηρίζομεν ὡς ἔνδειξιν ὅτι ἡ Πολιτεία ἤρξατο κατανοοῦσα τὴν ἐπείγουσαν τοῦ ζητήματος τοῦ μισθοῦ τῶν δικαστῶν μας λύσιν. Τὴν ῥιζικὴν καὶ συστηματικὴν λύσιν βεβαίως δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναμένωμεν ταχεῖαν, δικαιούμεθα ὅμως νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι τὸ πρῶτον τοῦτο βῆμα θὰ διαδεχθῶσι καὶ ἄλλα, ἄνευ τῶν ὁποίων εἰρωνευόμεθα ἀλλήλους, δεχόμενοι ὅτι εἶνε ἀνθρωπίνως δυνατὸν νὰ ἔχωμεν δικαιοσύνην ἀξίαν τῆς ἀποστολῆς της. Τὸ νομοσχέδιον, οὗτινος λεπτομερείας παραθέτομεν ἀλλαχοῦ, δέχεται ὡς βάσιν τὴν πανταχοῦ σχεδὸν κρατήσασαν, καθ' ἣν τὸ ποσὸν ὅπερ τὴν σήμερον διανέμεται μεταξὺ μείζονος ἀριθμοῦ δικαστῶν ἀποδίδεται εἰς ἀριθμὸν δικαστῶν μικρότερον. Ἡ ἀρχὴ αὕτη δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐπεβλήθη ἀλλαχοῦ ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀνάγκης τῶν πραγμάτων καὶ ἕνεκα τοῦ λόγου ὅτι οὐδὲν Κράτος εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἀμείβῃ ἐπαρκῶς ἀριθμὸν δικαστῶν τόσον μέγαν, ὅσους ἀπαιτεῖ τὸ σημερινὸν σύστημα τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα τοῦ ἑτέρου ἐκτάκτως σοβαροῦ λόγου, ὅτι καὶ ποιοτικῶς ἀκόμη δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξευρεθῶσι τόσοι ἄριστοι δικασταὶ ὅσους τὸ αὐτὸ σύστημα προϋποθέτει. Ἀντὶ ἄρα νὰ ἀμείβωνται γλίσχρως πλείονες μετριότητες αἵτινες ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν παρακωλύουσι τὸ ἔργον τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης, λίαν ὀρθῶς ἐκρίθη νὰ ἀμείβωνται πλουσιοπαρόχως οἱ ἀριστεῖς.

Τὸ πρῶτον βῆμα.

Αὐτὴ πάλιν ἡ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων τηλεγραφικὴ τυμπανοκρουσία τινῶν Πυργείων, πανηγυριζόντων τὸ μέγα γεγονὸς ὅτι ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοδικείου των ἀπέκρουσε τὴν πρότασιν ὅπως ὡς Ἐφέτης ὑπηρετήσῃ ἐν Κρήτῃ, ὑπὲρ τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν ἀστῶν εἶνε ἱκανὴ νὰ προκαλέσῃ τὰ συγχαρητήρια ἢ ὑπὲρ τοῦ μετὰ τόσου κόμπου ἀνανεύσαντος Κρονίωνος Προέδρου; Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι πρὸ παντὸς ὁ δικαστὴς εἶνε καὶ ὀφείλει νὰ εἶνε ὁ πειθαρχικώτερος στρατιώτης τοῦ πολιτεύματος, ἀνεξαρτήτως πρὸς τὸ ἄλλο, ὅτι ὡς ἐξ τοῦ ἀξιώματός του, κατὰ πλάσμα τοὐλάχιστον, θεωρεῖται εἷς τῶν μᾶλλον ἐπιλέκτων. Ἂν ὅλα ταῦτα συμβιβάζωνται πρὸς τὴν μετὰ τόσου πανηγυρισκοῦ ἄρνησιν πρὸς παροχὴν ὑπηρεσιῶν τόσον ἱερῶν, ὅσας ἐκαλεῖτο νὰ παράσχῃ ὁ ἀνανεύσας κ. Πρόεδρος ἐν τμήματι γῆς ἡμιελληνικῆς, εἴμεθα πρόθυμοι συντετριμμένοι ν' ἀνομολογήσωμεν τὴν πλάνην ἡμῶν.

Διὰ τὸ μὴ πειθαρχεῖν ὕμνους!

Ἐν πάσῃ περιπτώσει αἱ παρατηρήσεις ἡμῶν αὗται ἔχουσι τὴν προϋπόθεσιν, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι ἐγένετο τοιαύτη ἐκ μέρους τοῦ κέντρου πρότασις, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι ἄνευ ἐκτάκτως σοβαρᾶς δικαιολογίας ἀπεκρούσθη αὕτη καὶ δὴ διὰ σαλπίγγων.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Αὔριον Κυριακὴν 28 Ἰανουαρίου καὶ ὥραν 11ην π. μ. καλοῦνται ἐν τῷ φιλολογικῷ Συλλόγῳ «Παρνασσὸς» εἰς τακτικὴν συνεδρίασιν τὰ μέλη τοῦ δικηγορικοῦ συλλόγου Ἀθηνῶν, ὡς καὶ πάντες οἱ κ. κ. δικηγόροι.

Ἡμερησία διάταξις.

1) Λογοδοσία πεπραγμένων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ συμβουλίου.

2) Ἐκλογὴ τεσσάρων μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ συμβουλίου εἰς ἀντικατάστασιν τῶν δυνάμει τοῦ Καταστατικοῦ διὰ κλήρου ἐξελθόντων κ.κ. Κ. Δεμερτζῆ, Στ. Ἰωαννίδου, Γεωργ. Πολίτου καὶ Ἀντ. Μάτεση.

Οἱ ἔχοντες ἀνάγκην οἱασδήποτε πληροφορίας παρὰ τῆς «Δικαιοσύνης», παρακαλοῦνται ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν ἐκ τῶν ἱδρυτῶν αὐτῆς καὶ τακτικὸν συνεργάτην της κ. Σπῦρον Βελλῆν δικηγόρον.

Ὁ Δικηγορικὸς Σύλλογος

Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι κατὰ τὴν συνεδρίασιν τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου, ἥτις θὰ λάβῃ χώραν αὔριον Κυριακὴν τῇ 11 π.μ. ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσοῦ» θὰ προσέλθουν ἅπαντες οἱ δικηγόροι Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι ἔχει πλέον τελείως κατανοηθῇ παρ' ἡμῖν ἡ ἀνάγκη τῆς συγκροτήσεως τῶν δικηγόρων τῆς πρωτευούσης εἰς σῶμα, ἡ δὲ ἀθρόα προσέλευσις καὶ ἡ παρατηρηθησομένη προθυμία ὅλων, ἥτις ἀτυχῶς δὲν ἐχαρακτήρισε κατὰ τὰς παρελθούσας συνεδριάσεις καὶ προσκλήσεις τοὺς κ.κ. συναδέλφους, θὰ σημαίνῃ, ἂν μή τι ἄλλο, σιωπηρὰν ἔκκλησιν πρὸς τὴν Βουλὴν καὶ τὴν Κυβέρνησιν ὅτι δὲν πρέπει πλέον νὰ ἀναβληθῇ ἡ εἰς τὸ Νομοθετικὸν σῶμα ὑποβολὴ καὶ ἐπιψήφισις τοῦ περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων νομοσχεδίου. Ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον μάλιστα τοῦτο νομίζομεν ὅτι δὲν θὰ εἶνε ποσῶς ἄσκοπος καὶ ἀλυσιτελὴς μία συζήτησις κατὰ τὴν ἐν λόγῳ συνεδρίασιν τῆς αὔριον περὶ τῶν προσφορωτέρων μέσων καὶ διαβημάτων, ἅτινα ὑπὸ τῶν περιστάσεων δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἀναγκαῖα, παρὰ τοῖς ἁρμοδίοις ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐπισπευσθῇ ἡ μεταβολὴ εἰς νόμον τοῦ ἐν λόγῳ νομοσχεδίου, ἀναμφιβόλως δὲ ἡ ἐντολὴ ὁλκήρου τοῦ δικηγορικοῦ σώματος τῶν Ἀθηνῶν θὰ καταστήσῃ μᾶλλον σεβαστὴν πᾶσαν σχετικὴν ἐνέργειαν.

Τὸ ἄλυτον

Ἐτέθησαν πάλιν ἐπὶ τοῦ τάπητος τὰ ἄνευ τέλους μεγαλουργὰ σχέδια περὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς στέγης ὑπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἐγκαθιδρυθῇ ἡ Θέμις τῶν Ἀθηνῶν. Διεψεύσθησαν εἰς τὸ μέγα τοῦτο πρόβλημα αἱ προσδοκίαι τόσων γενεῶν ὥστε ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ὑποδεχθῶμεν τὴν εἴδησιν μετὰ δυσπιστίας, χωρὶς συγχρόνως νὰ παύσωμεν φρονοῦντες ὅτι ματαίως ἀγωνιζόμεθα πρὸς διάπλασιν δικαιοσύνης ἀξίας τοῦ προορισμοῦ της ἐφ' ὅσον ἐξακολουθοῦμεν ἀνεχόμενοι ταύτην λειτουργοῦσαν ὑπὸ ὑπόστεγα τῆς ποιότητος τῶν Ἀθηναϊκῶν εἰρηνοδικείων καὶ τοῦ..... μεγάρου τῆς πλατείας Λουδοβίκου.

Μετὰ τρία τέταρτα αἰῶνος.

Ὀλίγοι θὰ κατενόησαν τὴν προχθὲς διὰ τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων ἀνακοινωθεῖσαν εἴδησιν, ὅτι ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης παρεσκευάσθη καὶ εἶνε ἕτοιμον πρὸς ὑποβολὴν τὸ νομοσχέδιον περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ . . . Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης! Ἐν ἄλλαις λέξεσι τὸ Ὑπουγεῖον τοῦτο, καὶ ἀφ' ἧς ἀκόμη ἐποχῆς ἦτο γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα *γραμματεία* καὶ ὅταν ἔλαβε τὸν ἐημερινόν του τίτλον *Ὑπουργεῖον*, ἐλειτούργει καὶ λειτουργεῖ μέχρι τῆς σήμερον ἄνευ ὀργανισμοῦ. Ἡ ἀνακάλυψις ὀφείλεται εἰς τὸν νῦν κ. Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης, ὅστις, σχολιάζων ἐν ἰδιωτικῷ κύκλῳ τὸ φαινόμενον, εἰρωνικώτατα, ἀλλὰ καὶ πικρότατα παρετήρει, ὅτι ὑπάρχουν τμηματάρχαι ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τούτῳ ἀσκοῦντες πειθαρχικὴν δικαιοδοσίαν ἐπὶ τοῦ κατωτέρου προσωπικοῦ καὶ ἐπιβάλλοντες δυνάμει ταύτης πειθαρχικὰς ποινὰς ἄνευ νόμου παρέχοντος εἰς αὐτοὺς τὴν δικαιοδοσίαν ταύτην!

Μία ἀπὸ τὰς εἰκόνας

Ἀρκετὰ ζωηρὰ μᾶς φαίνονται τὰ χρώματα διὰ τῶν ὁποίων ἡ «Πελοπόννησος» τῶν Πατρῶν ζωγραφίζει μίαν ἀπὸ τὰς παραστατικωτέρας εἰκόνας ἃς ἐν τῇ πρακτικῇ παρουσιάζει ἡ ἀπονομὴ τοῦ δικαίου. Εἰς τὸ φύλλον τῆς 21 Ἰανουαρίου ἡ ἐφημερὶς αὕτη γράφει:

«Χθὲς τὸ ἀπόγευμα περὶ ὥραν 4 καὶ 1)2 διέσχισεν ἀπὸ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τὰς κεντρικωτέρας ὁδοὺς τῆς πόλεως καὶ τὴν πλατεῖαν Γεωργίου πολυάνθρωπος καὶ περίεργος συνοδεία. Ὡδηγοῦντο δέσμιοι ὑπὸ χωροφυλάκων εἴκοσι καὶ πλέον χωρικοί, οἱ ὁποῖοι ὅλοι ἐν γένει ἔφερον τὰς χεῖρας πλήρεις εἰδῶν βρωσίμων. Ὁ μὲν λαγώων, ὁ ἕτερος ὄρνιθας, ὁ τρίτος αὐγά, ὁ ἄλλος χοιρίδιον καὶ οὕτω καθεξῆς. Κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἦτο κενός, ἀλλὰ κάτι τι ἔφερε. Τοῦτο ἐκίνησε τὴν περιέργειαν ὅλων οἵτινες ἠρώτων. Ποῖοι ἄρα νὰ ἦσαν οἱ συνοδευόμενοι δέσμιοι καὶ ποῦ ἔφερον τὰ βρώσιμα ἐκεῖνα; Καὶ ἐλάμβανον τὴν ἀπάντησιν ὅτι ἦσαν φυγόποινοι καὶ φυγόδικοι καὶ τὰ φερόμενα ἦσαν πεσκέσια διὰ δικηγόρους καὶ... πολιτικούς."—Οπου ἠννόησαν οἱ δυστυχεῖς χωρικοὶ πῶς διοικούμεθα καὶ πῶς εὑρίσκομεν δίκαιον, ἀλλὰ καὶ πῶς δυνάμεθα νὰ ἐκφύγωμεν».

Τοιαύτη ἡ εἰς ὄρνιθας καὶ λαγωοὺς ἀπώλεια. Ἡ εἰς ἠθικὸν δὲ καὶ ἀξιοπρέπειαν καὶ εἰς φρόνημα καὶ εἰς ἐμπιστοσύνην ἀπώλεια τῶν ἁπλοϊκωτέρων ποία ἀρά γε νὰ εἶνε;

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1906

Σήμερον μόλις εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ἀποδώσωμεν εἰκόνα τινὰ τῶν ἐργασιῶν τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίων κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἕνεκα τοῦ κρατήσαντος παρὰ τοῖς δικαστηρίοις τῶν Ἀθηνῶν τοὐλάχιστον συστήματος, καθ' ὃ ὑπὸ χρονολογίαν ἐκτάκτων δῆθεν συνεδριάσεων τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου καταχωρίζονται ἐν τοῖς βιβλίοις ἀποφάσεις βλέπουσαι πράγματι τὸ φῶς μέχρι τῶν μέσων, ἐνίοτε δὲ καὶ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου.

Τὰ πορίσματα ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν, οὓς ἀμέσως κατωτέρω παραθέτομεν, ἐπιφυλασσόμεθα νὰ συναγάγωμεν εἰς προσεχὲς φύλλον.

Ἄρειος Πάγος

Τὸ ἀνώτατον ἡμῶν δικαστήριον ἐξέδοτο κατὰ τὸ 1906 πολιτικὰς μὲν ἀποφάσεις 545 ποινικὰς δὲ 172 ἀπέναντι 538 πολιτικῶν καὶ 176 ποινικῶν, ἃς ἐξέδοτο κατὰ τὸ προπαρελθὸν ἔτος 1905. Ἐκ τῶν 545 τούτων πολιτικῶν ἀποφάσεων, αἱ 40 ἦσαν ἐκλογικαί, ἤτοι διορισμοὶ δικαστικῶν ἀντιπροσώπων κλπ. αἱ δύο περὶ κανονισμοῦ τμημάτων διακοπῶν, αἱ τέσσαρες περὶ ἀποχωρήσεως δικαστῶν, αἱ 44 ἀρνητικαί, αἱ 171 ἀπορρίπτουσαι τὴν ἀναίρεσιν, αἱ ἓξ προδικαστικαὶ τοῦ ἀκυρωτικοῦ, αἱ πέντε παραπεμπουσαι εἰς τὴν ὁλομέλειαν αἱ 13 τῆς ὁλομελείας (ἐξ ὧν 1 ἀνέπεμψεν εἰς τὸ Α' τμῆμα, 8 εἰς τὸ Β' δύο ἀναιρετικαὶ καὶ δύο ἀπορρίπτουσαι τὴν ἀναίρεσιν), αἱ δὲ λοιπαὶ 120 τοῦ Β' τμήματος. Ἐκ τούτων πάλιν 31 ἦσαν ἐρήμην, 77 ὁριστικαὶ καὶ προδικαστικαί, 6 ἐπὶ αἰτήσεων καὶ 6 παραπέμπουσαι εἰς τὴν ὁλομέλειαν.

Ἐκ τῶν 172 ποινικῶν αἱ 121 ἀπέρριψαν τὰς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεις, αἱ 33 ἀνῆρεσαν, αἱ 11 ἦσαν πειθαρχικαί, αἱ 3 περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος, αἱ 3 ἐπὶ αἰτήσεων καὶ 1 παύουσα τὴν ποινικὴν καταδίωξιν.

Ἐφετεῖον

Ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐξεδόθησαν ἐν ὅλῳ 1806 ἀποφάσεις ἀπέναντι 1890 ἐκδοθεισῶν κατὰ τὸ 1905, ἐκ τούτων δὲ 792 ἐρήμην, 760 ὁριστικαὶ καὶ 254 προδικαστικαί.

Εἰς τὰ πινάκια τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἐνεγράφησαν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1906 εἰς μὲν τὸ τῶν συνήθων 714 ἐν ὅλῳ ὑποθέσεις, ἀπέναντι 737 ἐγγραφεισῶν κατὰ τὸ 1905, εἰς τὸ τῶν συνοπτικῶν 954 ἀπέναντι 1093, ἐγγραφεισῶν κατὰ τὸ 1905, εἰς τὸ τῶν ἐμπορικῶν 905, ἀπέναντι 950, ἐγγραφεισῶν κατὰ τὸ 1905 καὶ εἰς τὸ τοῦ Δημοσίου 481 ἀπέναντι 370 τοῦ 1905.

Ἐκκρεμεῖς ἐν τοῖς πινακίοις, μὴ συζητηθεῖσαι μέχρι τέλους Δ)βρίου 1906 παρέμειναν ἐν ὅλῳ 430, ἐξ ὧν 66 ἐμπορικαί, 114 συνοπτικαί, 202 συνήθεις καὶ 48 τοῦ Δημοσίου.

Βουλεύματα, ἐξέδοτο τὸ αὐτὸ δικαστήριον ἐν ὅλῳ 510 ἀπέναντι 633 ἅτινα ἐξέδοτο κατὰ τὸ 1905.

Ὁ κ. Πρόεδρος τῶν Ἐφετῶν ἐξέδοτο 429 **πράξεις** ἀπέναντι 516 ἃς ἐξέδοτο κατὰ τὸ 1905.

Πρωτοδικεῖον

Εἰς τὰ πινάκια τοῦ Πρωτοδικείου ἐνεγράφησαν καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1906, συνήθεις μὲν ὑποθέσεις 2591 ἀπέναντι 2163 ἐγγραφεισῶν κατὰ τὸ 1905, συνοπτικαὶ 3322 ἀπέναντι 3303, ἐμποριακὲς 5985, ἀπέναντι 5727 καὶ ἐφέσεις 1607 ἀπέναντι 1449.

Ἀποφάσεις ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸ ἔτος 1906 ἐν ὅλῳ 9764 ἀπέναντι 8443 ἐκδοθεισῶν κατὰ τὸ 1905. Ἐκ τούτων 3470 εἰσὶν ἐρήμην, 3433 ὁριστικαὶ καὶ 2861 προδικαστικαί.

Εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως ἐκηρύχθησαν κατὰ τὸ ἔτος 1906 ἐν ὅλῳ 88 ἔμποροι, ἀπέναντι 117 οἵτινες ἐκηρύχθησαν κατὰ τὸ 1905.

Πράξεις ἐξεδόθησαν κατὰ τὸ 1906 ὑπὸ τοῦ κ. Προέδρου 4413 ἐν ὅλῳ, ἀπέναντι 4432 ἐκδοθεισῶν κατὰ τὸ 1905.

Πλημμελειοδικεῖον

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1906 τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐξέδοτο 7281 ἀποφάσεις, ἀπέναντι 9000 ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν κατὰ τὸ 1905.

Βουλεύματα. Τὸ συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν ἐξέδοτο κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 2118 βουλεύματα, ἀπέναντι 3193 ἅτινα ἐξέδοτο κατὰ τὸ 1905.

Εἰρηνοδικεῖα

Α'. Βόρειον. Ἐνεγράφησαν ἐν ὅλῳ ὑποθέσεις 4965, ἐδημοσιεύθησαν δὲ ἀποφάσεις ἐν ὅλῳ 3862 ἀπέναντι 3620 τοῦ 1905, ἐξ ὧν 1636 ἐρήμην, 613 ὁριστικαὶ καὶ 1613 προδικαστικαί.

Β'. Βόρειον. Ἐνεγράφησαν ἐν ὅλῳ ὑποθέσεις 4082, ἐξεδόθησαν δὲ ἀποφάσεις 2970 ἐν ὅλῳ ἀπέναντι 2587 ἐκδοθεισῶν κατὰ τὸ 1905.

Νότιον. Ἐνεγράφησαν ἐν ὅλῳ ὑποθέσεις 2162, ἐξεδόθησαν δὲ ἀποφάσεις ἐν ὅλῳ 1876 ἀπέναντι 1915 τοῦ 1905.

ΑΝΑΓΚΗ ΝΟΜΩΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ

Πᾶς ἀφιερώσας χρόνον πρὸς ὑπόδειξιν σφαλμάτων καὶ ἀτελειῶν τῶν νόμων, ὅσοι δέονται προφανῶς νομοθετικῆς ἀντιλήψεως, ἐδοκίμασε καὶ δοκιμάζει ἀπογοήτευσιν, πικρίαν καὶ ὀδύνην ἐπὶ ἑτέρᾳ οὐχ ἧττον ἀποκαρδιωτικῇ ἐν τῇ ἀληθείᾳ αὐτῆς παρατηρήσει: «ὅτι ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἦν φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ».

Δὲν δύναταί τις καὶ ἁπλῶς ἂν ἀνοίξῃ νομικὸν οἱονδήποτε περιοδικὸν ἢ σύγγραμμα καὶ νὰ μὴ ἴδῃ τοιαύτας συγκρούσεις καὶ ἀτελείας, διδούσας ἑκάστοτε ἀφορμὴν εἰς ἀντιθέτους λύσεις, παραβόλους ἑρμηνείας καὶ ἐπιζήμιον ἐφαρμογὴν τῶν νόμων.

Ἕνεκα τούτου καὶ πολλῶν, προϊστορικῶν καταστάντων, λόγων, ἐλλείψεων, χαωδῶν κενῶν καὶ ὀπισθοδρομικῆς νομοθεσίας ἐπόμενον καὶ τυφλῷ δῆλον ἀποβαίνει πλέον ὅτι «ἡ Δικαιοσύνη ἐν τῷ ἔργῳ αὐτῆς ἀνὰ πᾶν βῆμα χωλαίνει παρ' ἡμῖν καὶ θὰ χωλαίνῃ» παρὰ τὴν μᾶλλον ἀγαθὴν θέλησιν καὶ πρόθεσιν τῶν ἐφαρμοστῶν τοιούτων νόμων πρὸς

ΑΛΦΡΕΔΟΥ Ι. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ 15
Δικηγόρου ἐν Ἀθήναις

Η ΣΩΡΕΙΑ ΤΩΝ ΥΦΙΣΤΑΜΕΝΩΝ ΚΩΛΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

ΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τῶν ἐν τῷ *ἐνιαυτῷ* ἀπηγορευμένων ἡμερῶν πρὸς τέλεσιν γάμου ὑπολογιζομένων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νηστειῶν, ὡς παρακολουθήματος αὐτῶν, καταλαμβανουσῶν δ' οὕτω τὸ ἥμισυ περίπου αὐτοῦ, εὐχαρέστως παρακολουθοῦμεν τὴν παρατηρουμένην **τάσιν** πρὸς ἐπάνοδον εἰς τοὺς ἀσυγκρίτως *εὐαριθμωτέρους ἢ νῦν* καὶ μᾶλλον ἁπλοποιημένους θρησκευτικοὺς καὶ ἐκκλησιαστικοὺς τύπους καὶ ἔθη τοῦ ἀρχαίου χριστιανισμοῦ· τοιαύτην ἐξελικτικὴν καὶ φιλοπρόοδον τάσιν, περισταλτικὴν δὲ ἐπουσιωδῶν τύπων διαβλέπομεν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. πρωτοκόλλου 4802 Ἐγκυκλίῳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν πρὸς τοὺς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ ἐφημερίους, ἀπὸ 25 Ἰουνίου 1906 (κατακεχωρισμένῃ οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ περιοδικῷ «Ἱερὸς Σύνδεσμος» ἀριθ. 28) ἐδάφ. ια'. «*Ἀπαγορεύεται τέλεσις γάμου κατὰ τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴν ἢ κατὰ τὴν νηστείαν τοῦ Αὐγούστου*».

Ἐκ τῆς αὐτῆς ἐγκυκλίου παραθέτομεν τὸ ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς διοικητικῆς ἀπόψεως ἀξιόλογον μέτρον τοῦ ἐδαφίου α'. Ἰστέον: «*Ὅτι ἡ προσήκουσα πιστοποίησις πρέπει νὰ ἐκδίδωται πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου περὶ τὰς ὀκτὼ ἡμέρας, καὶ οὐχὶ αὐθημερόν*».

Εὐκταῖον θὰ ἦτο ὅμως ἔτι, ἵνα *μετὰ τὴν ἐφημεριακὴν πιστοποίησιν* (ὅτι δὲν ὑφίσταται κώλυμά τι), ὀκταήμερον πρὸ τοῦ γάμου ἐκδιδομένη ἡ ἄδεια πρὸς ἱερολογίαν αὐτοῦ, δημοσιεύηται **συγχρόνως** ἐν περιλήψει ἔν τινι ἐπὶ τούτῳ ὁριζομένῳ φύλλῳ· τῆς δημοσιεύσεως ἐπεχούσης οὕτω θέσιν προκηρύξεως τοῦ γάμου (διὰ τὴν κατὰ τὸ ἐνὸν πρόληψιν ἱεροκρυφίων γαμηλίων ἱερολογιῶν).

γ') Ἐν ᾧ ἡ ὁριστικὴ καὶ *ἐπίσημος ὁμολογία* μοναχικοῦ βίου (professio votorum solennium) ἀποτελεῖ ἕν τε τῇ Ἀνατολικῇ καὶ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ κώλυμα ἐπ' ἀκυρότητι τοῦ γάμου θεσπισθέν, τοὐναντίον, καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ προκαταρκτική, *ἁπλῆ ἐπαγγελία* (professio votorum simplicium) τῶν τὸ πρῶτον δοκιμαστικῶς προσλαμβανομένων ἐν κοινοβίῳ ὡς *ρασοφόρων* ἢ *ἀρχαρίων* (Novices, Novize = δόκιμοι μοναχοί *), συνεπῆγε συνῳδὰ τῷ Κανον. Δ. τῶν Καθολικῶν ἀπαγόρευσιν γάμου, καθ' ὃ ἐνέχουσα ὑπόσχεσιν δοθεῖσαν εἰς τὸ Ὑπέρτατον Ὄν περὶ ἐκλογῆς μονήρους (μοναστικοῦ) βίου. Κατὰ συνέπειαν τούτου ὅθεν, ἡ, παρὰ τὴν ἔστω καὶ προκαταρκτικὴν ἐπαγγελίαν, σύναψις γάμου ὑπ' αὐτῶν, καθ' ὃ ἀθέτησις ὑποσχέσεως ἐλογίσθη ὡς ἁμαρτία, ἐφ' ἧς ἐπεβλήθησαν ἀντίστοιχοι ποιναί· ἅτε, ὡς γνωστόν, τῆς ἐπιλογῆς τοῦ μοναχικοῦ βίου περιλαμβανούσης τὴν ὑποχρέωσιν τῆς τηρήσεως τῶν τριῶν ἐπαγγελιῶν τῆς *πενίας* (1), τῆς *ἀγνότητος* (2) καὶ τῆς *ὑπακοῆς* (3), ὧν ἐγένετο μνεία καταρχομένη τῆς παρούσης πραγματείας.

Αἱ νομοθεσίαι τῶν πλείστων εὐρωπαϊκῶν κρατῶν ἀνεγνώρισαν μὲν τὸ ἐκ τῆς χειροτονίας (4) καὶ τῆς ἐπιλογῆς τοῦ μοναχικοῦ βίου κώλυμα γάμου, οὐδαμῶς ὅμως τὴν ἁπλῆν ἐπαγγελίαν περὶ *μελλούσης* χειροτονίας ἢ ἐκλογῆς τοῦ μοναχικοῦ βίου.

δ') Κατ' ἀρχαιότερον δίκαιον τῆς Α-

---

* Οὗτοι, πρὶν ἢ χειροτονούμενοι καὶ ἀνακηρυσσόμενοι ἀσπασθῶσιν ὁριστικῶς τὸ μοναχικὸν σχῆμα, λαμβάνουσι μὲν τὴν κουράν, δὲν δίδουσιν ὅμως τὴν (ἐπίσημον) *ὁμολογίαν*, καὶ τοῦτο ἵνα, ἔκ τε τοῦ βίου καὶ τῆς ἐπιδειχθησομένης παρ' αὐτῶν συμπεριφορᾶς [καθυποβαλλομένων ὑπὸ δοκιμασίαν ἐπί τινα περίοδον ποικίλλουσαν ἑκάστοτε, μέχρι τριετίας δὲ συνήθως παρατεινομένην], κριθῇ ἐμπράκτως τὸ σοβαρὸν τῆς ἀποφάσεως καὶ τοῦ προσιδιασμοῦ αὐτῶν ὡς μελλόντων μοναχῶν.

(1) *Pauperies*: πρβ. c. 11. C. 12, q. 12; c. 5. X. de regul. (III. 31); c. 2, 4, 6, X de statu monachorum (III. 35); Consilii Tridentini. Sess. 25 cap. 2 de reg. et mon· «*Nihil proprii habere*» [«*Οὐδὲν ἑαυτῷ ἔχειν*» κεκτῆσθαι].

(2) *Castitas* sive *castitudo*; chasteté πρβ. c. 40. C. 27. q. 1, ἀπὸ τοῦ Πάπα Ἰννοκεντίου τοῦ II κατὰ τὴν 2αν λατερανικὴν σύνοδον (1139 μ. Χ.) «*Hujusmodi namque copulationem quam contra ecclesiasticam regulam constat esse contractam, matrimonium non esse ceusemus*». Concil. Trid. Sess. 24 can. 9 de matrim.

(3) *Obcdientia*: πρβ. c. 5. C. 18. q. 2; c. 27 in VI to de elect.

(4) Εἰς τ' ἀνώτερα ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα (ordines majores).

ὅσον ἔνεστι ἀκριβῶ καὶ δικαίαν ἑκάστοτε ἐπίλυσιν τῶν ἐξ αὐτῶν ἀπορρεόντων «ζητημάτων» ὡς ἀποκαλοῦνται τὰ ἐπὶ τοιούτων νόμων ἀπαντώμενα προσκόμματα συνήθως καὶ κατὰ τρόπον ἀμνηστεύοντα τοὺς ὑπαιτίους καταστάσεως πλέον ἢ ἡμιβαρβάρου, ἀπαισίας καὶ ὀδυνηρᾶς.

Ἐπιτραπήτω μοι ἐν τούτοις:

Α'. Νὰ ἀποκρούσω ὡς δημιουργικὴν ἔτι ἐπαισχυντοτέρας καταστάσεως ἑτέραν χαρακτηριστικὴν αὐτῆς ἐπιφώνησιν παροιμιώδη: «Γύνατα καλάμης ἐν σπαρτῳ« (=τοὐτέστι: *ψύλλους ᾽στ᾽ ἄχυρα!*) ἐκφεύγουσαν συνήθως τοῦ ἕρκους τῶν ὀδόντων παρὰ τῶν ποθούντων γενικωτέρας καὶ ριζικωτέρας μεταρρυθμίσεις καὶ βελτιώσεις τῆς Δικαιοσύνης καὶ αὐτῆς τῆς Συνταγματικῆς ἡμῶν μηχανῆς ὅταν βλέπωσι μεμονωμένην καὶ συγκεκριμμένην τινὰ τοιαύτην βελτίωσιν ἢ ἀπόπειραν. καὶ

Β'. Νὰ ὑποστηρίζω ὡς ἐπείγουσαν, ὠφέλιμον, πρακτικωτέραν καὶ διὰ ταῦτα εὐκταίαν ἤδη τὴν *μικρὸν καὶ κατ᾽ ὀλίγον* ἀλλ᾽ ἐπιμονωτέραν καὶ συχνοτέραν ἀντίληψιν καὶ θεραπείαν τῶν ἐκ τῆς *παρούσης* καταστάσεως δεινῶν, κενῶν, ἀντινομιῶν, συγκρούσεων, ἀτελειῶν, ζητημάτων καὶ προσκομμάτων, καὶ ἰδιαίτατα τῶν ἐκπορευομένων ἐκ δικαστικῶν νόμων, οἵτινες εἰσὶν οἱ ρυθμισταὶ τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας καὶ τῶν εἰς αὐτὴν ἀγουσῶν συναλλαγῶν πάσης φύσεως.

Ἐπικαλοῦμαι πρὸς τοῦτο τὴν μνήμην τῶν εἰδότων, ὁπόσον ἠγαλλιάσαντο ἐπὶ τῇ ψηφίσει τοιούτων εἰδικῶν καὶ αὐτόχρημα εὐεργετικῶν ἐν τοῖς ἀποτελέσμασι νόμων, ὡς οἱ ἐξῆς π. χ. α') ὁ ἑρμηνευτικὸς περὶ ρυμοτομίας β') ὁ τῆς ἁρμοδιότητος τῶν Εἰρηνοδικείων μέχρι ποσοῦ δρ. 300 *κατὰ τὴν νέαν διατίμησιν* (ἐξ ἧς, νωπὸν τότε καί ὁ ὑποφαινόμενος θῦμα δικογνωμίας, ἐβροντοφώνησε διὰ τοῦ τύπου κατὰ ταύτης, μεθ᾽ ἣν, καὶ διότι τὸ κακὸν εἶχεν ὑπερπλεονάσει, εἰσήχθη καὶ ἐψηφίσθη ὁ ῥηθεὶς νόμος), γ') ὁ τῆς ἐξώσεως, δ') ὁ περὶ ὑπολογισμοῦ τῶν προθεσμιῶν τῆς ἀποστάσεως οὐχὶ πλέον κατὰ σχοίνους!, ε') ὁ ἀπαλλάξας δικηγόρους καὶ δικαστὰς καὶ διαδίκους τῶν ὀχληρῶν ὅσον καὶ ἐπιζημίων συνεπειῶν τῆς ἐφαρμογῆς ἢ μὴ τῶν περὶ εἰδικῆς, ῥητῆς καὶ κατηγορηματικῆς ἀρνήσεως πλέον ἢ Βυζαντινῶν δικονομικῶν διατάξεων, κλπ. κλπ.

Ἀλλ᾽ ἐὰν ταῦτα ὡς παρῳχημένα πλέον ἀγαθὰ ἢ κακὰ ἐλησμονήθησάν τυχον, ἐπικαλοῦμαι τότε τὴν μᾶλλον ἀσθενῆ μνήμην τῶν ὑπερηλίκων νομικῶν, οἵτινες ἀκόμη ἀναμένουσι τὴν ἐπεξεργασίαν (;) καὶ ψήφισιν ἢ συμπλήρωσιν τοῦ Ἀστυκοῦ Κώδηκος, τὴν πλήρη μεταρρύθμισιν τῆς Πολιτ. Δικονομίας, τὴν βελτίωσιν καὶ ἀντικατάστασιν τοῦ Ναπολεοντείου Ἐμπορικοῦ Κώδικος, τὴν ριζικὴν τροποποίησιν τοῦ ἀπηρχαιωμένου ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου, τὴν κατὰ τὰς νεωτέρας ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας μεταρρύθμισιν τῆς Ποινικῆς Δικονομίας καὶ τοῦ Ποινικοῦ νόμου, καὶ εἴ τι ἄλλο πρός τινα τοιαύτην μεγάλην ἰδέαν ἐγγύτερον!

Ὅθεν τολμῶ νὰ πιστεύσω ὅτι γέροντες καὶ πλέον,—οἱ δεύτεροι ἰδίως δίκην ἐκφύλων καὶ ὡς ἀσθενεῖς τὸν στόμαχον—θ᾽ ἀρκεσθῶμεν *εἰς μικρὰς δόσεις* μεταρρυθμίσεως τῶν κακῶς μὲν καὶ ψυχρῶς κειμένων, ὀλεθριώτερον δ᾽ ἐπ᾽ ἄπειρον ἰσχυόντων καὶ ἐφαρμοζομένων οἱονεὶ κατὰ κληροδοσίαν τοῖς ἐπιγενομένοις τῆς νέας ταύτης προπατορικῆς ἁμαρτίας «τῆς μεγαλομανίας!», ὡς ἀνιάτου πλέον ἀποδειχθείσης.

Καὶ ἀντὶ λίθων ἀναθέματος καὶ γόων ἐφ᾽ οἷς πᾶς ἥμαρτε, μεγίστη, τό γε νῦν ἐξ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας εἰδημόνων, ἤθελεν ἀποβῆ καὶ ὠφέλιμος ἡ συμβολὴ **παγίου Δικηγορικοῦ ἢ Νομικοῦ Συνεδρίου** ἐνταῦθα κατ᾽ ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν συνερχομένου, ἐκ τῶν διωρισμένων παρά τε τοῖς ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι καὶ τοῖς προξενικοῖς δικαστηρίοις δικηγόρων, νομικῶν συμβούλων καὶ δικαστῶν, καὶ ἀποστολὴν ἔχοντος τὴν ὑπόδειξιν τῇ Νομοθετικῇ τοῦ Κράτους Ἐξουσίᾳ καὶ τῷ ἁρμοδίῳ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργῷ τῶν ἐν ἑκάστῳ κλάδῳ δικαίου καὶ τῷ δικαστικῷ ὀργανισμῷ ὀφθαλμοφανῶν ἐλλείψεων πρὸς ἄμεσον αὐτῶν θεραπείαν «βαθμηδὸν οὕτω καὶ κατ᾽ ὀλίγον» καὶ περιορισμὸν ἑπομένως σὺν τῷ χρόνῳ τῶν νοσηροτέρων ἐκδηλώσεων τοῦ δικηγόρο-δικαστικο-κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ. **Φέρ᾽ εἰπεῖν:**

1) δι᾽ ἀνθρωπινωτέρας διατιμήσεως τῶν δικηγορικῶν δικαιωμάτων καὶ ἐξόδων, διὰ κανονισμοῦ τῶν σχέσεων ἐντολέως καὶ ἐντολοδόχου κατὰ τὰς νέας ἐργασίας καὶ ἀνάγκας, διὰ περιορισμοῦ ἢ προσδιορισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δικηγόρων παρ᾽ ἑκάστῳ δικαστηρίῳ, δι᾽ ἀποκλεισμοῦ τῶν βουλευτῶν ἐκ τῆς δικηγορίας διὰ κανονισμοῦ πληρωμῆς τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος κατ᾽ ἀναλογίαν ἑκάστῃ ἐνεργείᾳ ἢ πληρωμῇ, διὰ παροχῆς ἀδείας καὶ ἐλευθερίας τοῖς δικηγόροις πρὸς συμμετοχὴν εἰς ἑτέρας μὴ δικαστικὰς ἐνεργείας κλπ.

2) διὰ συντηρήσεως ἢ καθορισμοῦ τῶν προθεσμιῶν, διατυπώσεων, ἀμοιβῶν καὶ ἐξόδων ἐπὶ διεξαγωγῶν, πραγματογνωμοσύνης, αὐτοψίας ἢ ἐπιτοπίου μεταβάσεως, ὁρκοδοσιῶν καὶ τῆς περαιτέρω ἐν ἑκάστῃ διαδικασίας.

3) διὰ καθιερώσεως διατάξεων ἢ συστήματος διαιτητικῆς λύσεως τῶν διαφορῶν (ὡς ἐν Βρυξέλλαις).

4) διὰ παρεκτάσεως τῆς ἁρμοδιότητος τῶν Εἰρηνοδικῶν ἐπὶ ἐξώσεων καὶ συναλ)κῶν, ὡς καὶ ἄλλων συνοπτικῶν ἤδη δικῶν.

5) διὰ συνοπτικωτέρας διαδικασίας τῶν κατ᾽ ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου δικῶν, ἐμπροθέσμως συζητουμένων καὶ ταχύτερον ἀνατρεπομένων αὐτοδικαίως.

6) διὰ περιστολῆς τῆς διαδικασίας τῶν προσωρινῶν μέτρων εἰς μίαν καὶ μόνην ἐπιτόπιον ἀπόφασιν, ἀπαγορεύουσα ἢ μὴ πᾶσαν καινοτομίαν.

7) διὰ περιστολῆς τοῦ δικαιώματος καὶ καταπαύσεως τῶν δολιοτήτων καὶ ἐπιζημίων συνεπειῶν τῆς παρὰ τρίτῳ συντηρητικῆς κατασχέσεως.

8) δι᾽ ἁπλοποιήσεως τῆς προδικασίας καὶ τοῦ τρόπου τῆς ὑπερασπίσεως, ὑποβολῆς προτάσεων, διαμειβῆς ἐγγράφων κλπ.

9) διὰ τῆς παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου προαιρετικῆς δηλώσεως (ἀντὶ κοινοποιήσεως) ἀνακοπῆς κατ᾽ ἐρήμην ἀποφάσεως καὶ συζητήσεως τῶν ἀνακοπῶν τὴν α' δικάσιμον μετὰ βραχεῖαν προθεσμίαν πρὸς ὑποβολὴν ἐντὸς αὐτῆς τῶν ἐγγράφων καὶ προτάσεων τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ μετ᾽ ἀναβολὴν ἐφ᾽ ἅπαξ τῆς συζητήσεως ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ καθ᾽ οὗ ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τὴν ἄνω δικάσιμον.

10) διὰ ταχυτέρας ἐκδικάσεως τῶν ἐμπορικῶν δικῶν (ἐμπροθέσμως) καὶ τῆς ἐν αὐταῖς τουλάχιστον ἐπ᾽ ἀκροατηρίου διεξαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων καὶ ἀμέσου μετ᾽ αὐτὰς ὁρκοδοσίας καὶ διατυπώσεως τοῦ ἐπακτοῦ καὶ ἀντεπακτοῦ ὅρκου.

11) διὰ τῆς κηρύξεως ἐκτελεστῶν διαμαρτυρηθεισῶν ἐμπροθέσμως συναλλαγματικῶν (ὡς ἐν Ἰταλίᾳ).

12) διὰ τῆς ἐντὸς τριμήνου διορίας ἐκκαθαρίσεως τῆς θέσεως παντὸς πτωχεύσαντος (ὡς ἐν Γαλλίᾳ).

Καὶ δι᾽ ἄλλων πλείστων μέτρων, προτάσεων, γνωμῶν *καὶ εὐχῶν ἔστω*, ὧν ἤδη βρίθουσι τά τε νομικὰ παρ᾽ ἡμῖν περιοδικὰ καὶ ἄλλα εἰδικὰ νομομαθῶν συγγράμματα ὡς καὶ τὰ πρακτικὰ τοῦ Νομικοῦ τμήματος τοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ», ἅτινα ἄλλως ἀπομένουσιν **ὡς κοιμητήρια** καὶ μόνον **«εὐσεβῶν πόθων»**, εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα!, ἐπὶ προφανεστάτῃ πάντων ζημίᾳ καὶ ἀνυπολογίστῳ βλάβῃ, ὧν τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα δρέπομεν πάντες ἀφειδῶς *μὴ κινούμενοι* διὰ τὸ κοινὸν συμφέρον οὐδὲ καθ᾽ ἑκατομμυριοστὸν ἀφ᾽ ὅ,τι *πάσχομεν* ὑπὲρ ἑκάστου ἐντολέως μὴ ἀμείβοντος ἡμᾶς!

Μιχαὴλ Ε. Κανακάκης
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1905-1906

ὑπὸ

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗ

Δικηγόρου ἐν Ἀθήναις

Εἰς τομίδιον ἐκ σελίδων 212 ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον μακρὰ κριτικὴ τοῦ ἔργου τῆς ἀνακριτικῆς καὶ εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς ἐν τῇ ὑποθέσει Μητσέα-Κωσταγερακάρη.

Φρονοῦντες ὅτι ἱκανὰ σημεῖα τῆς ἐργασίας ταύτης τοῦ κ. Εὐστρ. Κουλουμβάκη ἐπιβάλλεται νὰ τύχωσι τῆς γενικωτέρας ἀντιλήψεως, ἐπιφυλασσόμεθα νὰ θίξωμεν ταῦτα.

Ἡ συνδρομὴ τῆς Δικαιοσύνης»» διὰ τὸ τρέχον δικαστικὸν ἔτος, ὅπερ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου Σαββάτου τοῦ Ὀκτωβρίου, καὶ λήγει τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου, ὡρίσθη εἰς δραχμὰς 7.50, δύναται δὲ νὰ καταβληθῇ καὶ εἰς δύο δόσεις ἐκ δρ. 4.

ΑΓΩΓΗ

Ἄννας χήρας Ἀγ. Ἀγγελοπούλου ὡς φυσικῆς ἐπιτρόπου τῆς ἀνηλίκου θυγατρός της Παναγιώτας Ἀγ. Ἀγγελοπούλου, κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Σαράντη Α. Παπαγεωργίου, κατοίκου Λιόπεσι καὶ ἄδη ἀγνώστου διαμονῆς. Ἐνώπιον τοῦ Α' Εἰρηνοδικείου Βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν.

Ἐξέδωκα ἐν Πειραιεῖ καὶ εἰς βάρος τοῦ ἐναγομένου λαβόντος τὸ ἰσότιμον εἰς ἐμπορεύματα τῆς τελείας ἀρεσκείας του, 1) τὴν ἀπὸ 30 Αὐγούστου 1903 ἐκ δραχ. 110 συναλλαγματικήν, πληρωτέαν εἰς τὴν ἰδίαν ἐμοῦ διαταγὴν καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις κατάστημα τῆς Ἐθν. Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος μετὰ μῆνας 13 ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της· 2) τὴν ἀπὸ 30 Αὐγούστου 1903 ἐκ δραχ. 185 ὁμοίαν συναλλαγματικὴν πληρωτέαν ἐπίσης εἰς τὴν ἰδίαν ἐμοῦ διαταγὴν καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις κατάστημα τῆς Ἐθν. Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος μετὰ μῆνας 16 ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της, καὶ 3) τὴν ἀπὸ 20 Ἰουλίου 1904 ἐκ δραχ.157 καὶ 75)οο συναλλαγματικὴν πληρωτέαν ὡσαύτως εἰς τὴν ἰδίαν ἐμοῦ διαταγὴν καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις κατάστημα τῆς Ἐθν. Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος μετὰ μῆνας τέσσαρας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της. Τὰς συναλλαγματικὰς ταύτας ἀποδεκτὰς γενομένας ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, μετεβίβασα διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφήσεως, γενομένης αὐθημερὸν τῇ ἐκδόσει, εἰς τὴν διαταγὴν τῆς Τραπέζης Ἐμπεδοκλέους λαβοῦσα τὸ ἰσότιμον αὐτῶν, ἀλλὰ μὴ πληρωθεισῶν κατὰ τὰς λήξεις των, ἠναγκασθην πρὸς τιμὴν τῆς ὑπογραφῆς μου νὰ πληρώσω ἐγὼ αὐτὰς καὶ οὕτω ἐγενόμην κυρία καὶ κάτοχος αὐτῶν ὑποκαταστᾶσα εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ κομιστοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος ἀρνεῖται εἰς τὴν πληρωμήν των, δέον νὰ ὑποχρεωθῇ δικαστικῶς καὶ διὰ προσωπικῆς του κρατήσεως καθὸ ἔμπορος καὶ κύριον ἐπάγγελμα ἔχων τὴν ἐμπορίαν κατά τε τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως, ἀποδοχῆς καὶ λήξεως τῶν συναλλκγματικῶν καὶ ἤδη.

Διὰ ταῦτα

Καὶ τὰ ἐν δέοντι, καλῶ τὸν ἀντίδικον πρὸς συζήτησιν τῆς παρούσης ἐμπροθέσμως καὶ ἐξαιτοῦμαι. Νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ παροῦσα. Νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ διὰ προσωπικῆς του κρατήσεως νὰ μοὶ πληρώσῃ ὑπὸ τὴν ῥηθεῖσαν ἰδιότητά μου ἐν ὅλῳ δραχ. τετρακοσίας πεντήκοντα δύο καὶ 75)οο (452 καὶ 75)οο) ἐντόκως ἀπὸ σήμερον μέχρις ἐξοφλήσεως. καὶ Νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη. Ἁρμόδιος κλητὴρ ἐπιδότω νομίμως τὴν παροῦσαν πρὸς τὸν ἐνταῦθα κ. Εἰσαγγελέα τῶν Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἐναγόμενον καὶ δημοσιευθήτω εἰς τινα τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Ἰανουαρίου 1907.

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος
Κ. Παπαθέου

Τύποις: **Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ**

νατ. Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας καὶ ἡ προηγουμένη (ἑτέρα) μνηστεία, *λόγῳ* τῆς εἰωθυίας εὐλογίας αὐτῆς ἐκκλησιαστικῶς ἀπετέλει ἀπαγόρευσιν τοιαύτην, κατὰ δὲ τὸ **Κανονικὸν Δίκαιον** τῶν Καθολικῶν, *καθὸ* συνεπάγουσα τὴν ὑποχρέωσιν τῆς τηρήσεως καὶ ἐκπληρώσεως τῆς ἐπαγγελίας τοῦ [τέως] ὑπεσχημένου γάμου· κατὰ **τοῦτο** ἡ παρά τινος τῶν μεμνηστευμένων σύναψις γάμου μεθ᾽ ἑτέρου προσώπου πρὸ τῆς εὐλόγου διαλύσεως τῆς ὑφισταμένης μνηστείας, ἀποτελεῖ ἀθέτησιν ὑποσχέσεως καὶ συνεπῶς ἁμαρτίαν, ἐφ᾽ ᾗ ἐπίκειται καὶ ἐπαπειλεῖται ἐκκλησιαστικὴ ποινὴ (Sühne, Kirchliche Strafandrohung), ἧς ἡ ἔκτισις (Verbüssung) ἀποσκοπεῖ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν κάθαρσιν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας.

Ἐπανειλημμένως ἔν τε τῇ θεωρίᾳ καὶ τῇ πράξει ἀνεκινήθη τὸ ζήτημα, ἐὰν καὶ κατὰ τὰς διδασκαλίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ, διὰ τῆς ἐν τῷ μυστηρίῳ τοῦ Βαπτίσματος ἀναδοχῆς, δημιουργουμένη πνευματικὴ συγγένεια ἀποτελῇ κατ᾽ ἐκκλησιαστικὸν Ὀρθόδοξον ὡς καὶ καθ᾽ Ἑλλ. Ἀστικὸν δίκαιον, ἁπλῆν μόνον *ἀπαγόρευσιν* γάμου, ἐφ᾽ ᾗ ἐπαπειλοῦνται ἐκκλησιαστικαὶ ποιναὶ ἢ ἐπιτίμια, ἢ πρὸς ταύτας ἐπίκειται καὶ ἡ ἀκυρότης τοῦ τυχὸν τελεσθέντος γάμου παρὰ τὸν ἀποκεκωλυμένον βαθμὸν τῆς πνευματικῆς συγγενείας (1).

ε') Περίπτωσιν ἁπλῆς ἀπαγορεύσεως ἀποτελεῖ εἶτα ἡ ἀποκώλυσις μὲν τῆς τελέσεως τοῦ γάμου ἐν τῷ 7ῳ βαθμῷ τῆς ἐξ αἵματος, ὡσαύτως δὲ καὶ τῆς ἐξ ἀγχιστείας [διγενείας] συγγενείας, τοῦ τυχὸν ὅμως τελεσθέντος (2) ἤδη, ἐγκύρου ὡσεὶ ἐξ ὑπαρχῆς (eo ipso=ἀφ᾽ ἑαυτοῦ) ἀναγνωριζομένου.

Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἐπεφύλαξεν ἑαυτῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἀφέσεως (1) ἔκ τε τούτων καὶ ἑτέρων ἀπαγορεύσεων καὶ κωλυμάτων, ἐνασκοῦσα αὐτὸ ὡς ἐξαιρετικὸν δίκαιον (2) πρὸς ἄρσιν ἀτόπων ὑπερβολῶν (3), ἃς ἤθελεν ἐνίοτε δημιουργήσῃ ἢ προκαλέσῃ ἀναγκαίως ἡ αὐστηρά, ὁμοιόμορφος καὶ ἀπαρέγκλιτος ἐφαρμογὴ τῶν κανόνων αὐτῆς, ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἑπομένων δύο αἰτιῶν προσηκόντως βεβαιουμένων: α') *σοβαροῦ* καὶ [ἐπείγοντος] (4) *ἀναγκάζοντος λόγου* (urgens necessitas), β') δὲ *προφανοῦς ὠφελείας* (5) *τῆς Ἐκκλησίας* (evidens ecclesiae utilitas).

(1) Ἡ ἑρμηνεία τῶν πηγῶν τοῦ ἐν ἰσχύϊ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν δικαίου φαίνεται ἀδιστάκτως ἀποκλίνουσα ὑπὲρ τῆς παραδοχῆς τῆς πνευματικῆς συγγενείας, ὡς αὐτόχρημα κωλύματος, θεσπισθέντος ἐπ᾽ ἀκυρότητι τοῦ γάμου (l. 26. C. (5, 4). Τὸ τοιοῦτο συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ *ἀντικανονικοῦ χαρακτῆρος*, ὃν φέρει ἡ Ἱερολογία γάμου μεταξὺ πνευματικῶς στενῶν συγγενῶν, καθ᾽ ἃ ἐξάγεται ἐκ τῆς διδασκαλίας τῶν Πατέρων, ὅτι τὸ «*βάπτισμα γέννησίς ἐστι θεία καὶ ψυχῆς ἀνακαίνισις*», ἐξ ἧς ἀνεπτύχθη τὸ δόγμα ὅτι ὁ «*ἀνάδοχος πνευματικός ἐστι πατὴρ τοῦ βαπτισθέντος καὶ μείζων τοῦ γεννήσαντος αὐτὸν σαρκικῶς*».

(2) Τῷ 1611 σύνοδος συνελθοῦσα ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν συνοπτικῇ διακηρύξει ὥρισεν ὅτι «*ἡ Ἐκκλησία ἐρωτωμένη ὑπὸ τῶν μελλονύμφων ἀρνεῖται τὸν γάμον ἐν τῷ 7ῳ βαθμῷ, γενόμενος ὅμως οὗτος οὐ διασπᾶται*» (lex imperfecta).

Ἐπὶ τῆς μὴ *νομίμου (φυσικῆς)* συγγενείας τὸ κώλυμα γάμου ὑφίσταται ὡς καὶ κατ᾽ Ἰουστινιάνειον δίκαιον μέχρι τοῦ 2ου βαθμοῦ συμπεριλαμβανομένου, πρβλ. l. 54 D. (23. 2): Ἁρμ. Δ. ιζ'. 21.

(1) Jus dispensandi.
(2) Jus exceptionale.
(3) Summum jus, summa injuria.
(4) (5) Αἱ αἰτίαι αὐταὶ διεκρίθησαν διττῶς· α') εἰς *causae honestae*, καὶ β') εἰς *causae infamantes*: οἷαι τοῦ α' εἴδους *δυσπρόσιτον τῆς χώρας* (angustia loci), *ἔλλειψις προικὸς* (incompetentia dotis), *προβεβηκὸς τῆς ἡλικίας* (aetas superadulta), *διακεκριμένα προτερήματα* (excellentia meritorum) κτλ., τοῦ δὲ β' εἴδους, *προηγηθεῖσα συνάφεια* (copula carnalis), *κύησις* (impraegnatio feminae), *δυσφήμησις γυναικὸς* (diffamatio resp. infamia mulieris) κτλ. Concil. Trid. Sess. 25 caput 18 de ref.

Προκειμένου περὶ τῆς παρὰ μελῶν δυναστειῶν ἀνασσουσῶν ἐξαιτουμένης ἀφέσεως, ἐπεκράτησε νὰ ζητῆται αὕτη ἄνευ τῆς παραθέσεως ἀφορμῆς δικαιολογούσης ταύτην, ἐξ οὗ καὶ καταχρηστικῶς, ἐπὶ τὸ εἰρωνικώτερον δὲ ἀπεκλήθη dispensatio sine causa.

ΑΝΤ. ΓΡ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ
Δ. Ν. ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ
Πλήρης μελέτη περὶ συμβολαιογραφίας.
Τιμᾶται δραχ. 5